

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 41 0 P 005615 11 Gž
Zenica, 07.06.2011. godine**

Kantonalni sud u Zenici, u građanskom vijeću sastavljenom od sudija: Snježane Čolaković, kao predsjednice vijeća, Indire Pašić-Balić i Ljilje Subašić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja 1. BAJIĆ ĐORĐE sin Milana, zastupan po punomoćniku Hadžić Zahidu, advokatu iz Visokog, 2. BAJIĆ ZORANU sin Milana, i 3. BAJIĆ DUŠANKA kei Veljka, zastupani po punomoćniku Sokolović Sabihi advokatu iz Visokog, protiv tuženog OPĆINA VISOKO, zastupana po Općinskom pravobranitelju Melini Hodžić-Travančić, radi naknade štete, v.s. 88.910,25 KM, odlučujući o žalbama tužitelja izjavljene protiv presude Općinskog suda u Visokom broj 41 0 P 005615 06 P od 04.10.2010. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 07.06.2011. godine, donio je

RJEŠENJE

Žalbe se **uvažavaju** presuda prvostepenog suda **ukida** i predmet vraća na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda odbijen je tužbeni zahtjev prvotužitelja da je tužena dužna tužitelju isplatiti iznos od 188.355,50 KM sa kamatom od dana podnošenja tužbe tj. 16.06.2006. godine do isplate i to: za procjenu vrijednosti zemljišta na parcelama k.č. 1151/1, k.č. 1150, k.č. 1155/1, k.č. 1156, odnosno dijela parcele na kojoj se nalazi objekat osim građevinskog zemljišta i stambenog objekta, kao i dijela parcele k.č. 1156 i to tako da procjena vrijednosti zemljišta iznosi 65.070,00 KM, procjena voća 24.360,00 KM i ukrasnog bilja 2.677,50 KM što po ovom osnovu iznosi 92.120,50 KM, za štetu na objektima iznos od 96.235,00 KM, a ista se sastoji od procjene pomoćnog objekta u iznosu od 16.313,00 KM, procjena vrijednosti stambenog objekta u iznosu od 54.722,00 KM, procjena vrijednosti građevinskog zemljišta u iznosu od 7.500,00 KM, troškovi projektne dokumentacije 600,00 KM, troškovi vođenja postupka 100,00 KM, priključak odnosno energetska saglasnost 800,00 KM, troškovi građenja septičke jame i bunara 600,00 KM, te uređenja građevinskog zemljišta u iznosu od 10.200,00 KM. Odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traže da im tužena isplati iznos od 7.269,00 KM za štetu na parceli označenoj kao k.č. 1099 k.o. Radovlje sa kamatom od dana podnošenja tužbe pa do isplate, a koji iznos se odnosi na troškove rekultivacije u iznosu od 1.470,00 KM i štete koju su pretrpjeli tužitelji za izgubljeni doprinos u iznosu od 5.789,00 KM. Odbijen je tužbeni zahtjev drugotužitelja Bajić Zora i trećetužiteljice Bajić Dušanke da se obaveže tužena da ovim tužiteljima isplati štetu za porušene objekte koji su bili izgrađeni na parceli k.č. 1151/2 okućnica upisana u z.k. 982 k.o. Radovlje i to za porušeni stambeni objekat površine 91 m² iznos od 54.691,00 KM, za

vrijednost zemljišta uz objekat površine 500 m² dvorište 7.500,00 KM, urbanističke i građevinske i projektne dokumentacije iznos od 10.200,00 KM (koji se sastoje od troškova izrade projektne dokumentacije 600,00 KM za urbanističku i građevinsku dozvolu vođenje postupka 100,00 KM, priključak za energetska saglasnost 800,00 KM, izrada septičke jame i vlastitog bunara 600,00 KM i uređenje građevinskog zemljišta i dobivanje odobrenja za gradnju 2.700,00 KM, - za pomoćnu zgradu površine 29 m² da isplati iznos od 9.461,40 KM, za pomoćnu zgradu 39 m² da isplati iznos od 12.723,95 KM, za pomoćni objekat površine 5 m² iznos od 141,20 KM, odnosno da isplati ukupan iznos od 94.717,55 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 16.06.2006. godine kao dana podnošenja tužbe do isplate. Odbijen je tužbeni zahtjev drugotužitelja Bajić Zorana i trećetužiteljice Bajić Dušanke da se obaveže tužena da tužiteljima za pričinjenu štetu (rekultivacija i ukrasno drveće) na zemljištu označenom kao k.č. 1151/2, 1152, 1155/2 i 1153 k.o. Radovlje isplati iznos od 5.515,00 KM sa kamata od dana podnošenja tužbe pa do isplate i nadoknadi troškove postupka prema priloženom troškovniku. Obavezani su tužitelji da tuženoj nadoknade troškove postupka u iznosu od 5.440,00 KM sve u roku od 30 dana pod posljedicom izvršenja.

Tužitelji su blagovremeno izjavili žalbe.

Prvotužitelj je izjavio žalbu zbog povreda odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i troškova postupka sa prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači i udovolji tužbenom zahtjevu prvotužitelju u cijelosti uz naknadu troškova postupka i u dijelu kojim su tužitelji odbijeni sa tužbenim zahtjevom u stavu 2 presude za naknadu štete na parceli k.č. 1099 k.o. Radovlje, ili presuda u odnosu na prvotužitelja i u odnosu stav 2 presude i stav 5 odluke o troškovima postupka ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Žalitelj ukazuje na neprihvatljiv stav prvostepenog suda u pogledu rješavanja njegovog tužbenog zahtjeva odlučujući o zahtjevu samo na osnovu jednog materijalno pravnog prigovora, bez sagledavanja kompleksnosti predmeta, čime je tužitelju povrijeđeno temeljno pravo na pravično suđenje iz člana 6 Evropske konvencije, član 1 Protokola uz Evropsku konvenciju, kao i člana 8 Evropske konvencije s obzirom da se radi i o povredi prava na dom, koje mu je nezakonitom radnjom tuženc oduzeto.

Prvotužitelj navodi da je prvostepena presuda suprotna temeljnim principima člana 8 i člana 191, stav 4 Zakona o parničnom postupku, jer sud uopće nije raspravljao niti razlagao osnovanost tužbenog zahtjeva za nekretnine, zemljište, voćnjak, nema uopće obrazloženja za odluku suda o tužbenom zahtjevu u stavu 2 presude, jer se sud isključivo u obrazloženju presude bavi pitanjem objekta tužitelja i samo spominje objekat u razlozima presude, tako da se može reći da sud osim odluke, izreke presude i nabiranja dokaza koji su provedeni u postupku, ni jednu drugu obavezujuću radnju prema Zakonu o parničnom postupku nije poduzeo. Zastarjelost kao razlog odbijanja tužbenog zahtjeva je trebalo obrazlagati za svaki tužbeni zahtjev odnosno svaki element tužbenog zahtjeva, tako da u odnosu na stav 2 presude, u razlozima presude se uopće ne zna zašto je odbijen i u čemu se vidi razlog odbijanja za nekretnine, zemljište, voćnjak i slično. Sud potpuno zanemaruje upute iz presude Kantonalnog suda u Zenici broj 004-0-GŽ-07-000 100 od 26.12.2007. godine i ponovno bez ikakvog dokaza na kojem se zasniva činjenica da je šteta učinjena 1997. godine donosi odluku da je potraživanje tužitelja zastarjelo, paušalno prihvatajući stav da je šteta nastala 1997. godine što nije tačno, niti proizilazi iz dokaza, a vrijeme nastanka štete je za ovaj spor odlučna činjenica.

Dakle u žalbi prvotужitelj se pozvao na upute date u presudu Kantonalnog suda u Zenici od 26.12.2007. godine u pogledu činjenice da tužitelju nikada njegove nekretnine nisu vraćene u skladu sa zakonskim propisima. Prvo saznanje tužitelja za cjelokupne nekretnine je 2005. godine, kada je tužitelj nakon što je otišao 1992. godine, prvi put došao i vidio svoje nekretnine. Kada je u pitanju prigovor zastarjelosti, sud je bio obavezan cijeliti i iskaz svjedoka Dlakić Dževada u odnosu na činjenice da su nekretnine koje su predmet postupka u kompleksu aerodroma, privedeni namjeni i protivpravno oduzete od tužitelja, stavljene u ogradu i na iste se dolazi kroz rampu uz dozvolu čuvara, dakle nema mogućnosti da ih tužitelj vrati i da tu gradi kuću, kao i činjenicu da je tužena prihvatila da riješi isplatu štete pričinjene na navedenim nekretninama te da se kod tužene vodio postupak za naknadu štete. Isti svjedok je kao šef imovinsko pravnih poslova tužene vodio postupak naknade za nekretnine za potrebe aerodroma Visoko, da je tužitelj vršio i procjenu nekretnina po prijedlogu tužene radi eventualnog dogovora van suda, da nakon procjene je zahtjev tužitelja odbijen je relevantna okolnost koja je prekinula zastarjelost u smislu člana 387 Zakona o obligacionim odnosima, jer je tužena obećala platiti štetu dakle priznala je dug, a što nije uradila. Prvostepeni sud je pogrešno cijenio dokaz uvidom u spis R-44/03, u postupku naknade eksproprijiranih nekretnina u kojem je utvrđeno da navedene nekretnine nisu predmet eksproprijacije, te da tužiteljima neće biti isplaćena naknada što je nametnulo potrebu da tužitelji pokrenu ovaj postupak. Tužena se prema navedenim nekretninama ophodila kao da jesu eksproprijirane i iste je uzela u posjed, a što se može zaključiti iz izjave svjedoka Dlakić Dževada, jer se tužena upustila u postupak vansudske naplate navedenih nekretnina kroz vanparnični postupak. U toku postupka uvidajem na licu mjesta od 10.04.2007. godine utvrđeno je da se predmetne nekretnine nalaze unutar kruga – područja aerodroma i da se do tih nekretnina prolazi kroz rampu aerodroma koja ukazuje da na tim nekretninama šteta traje kontinuirano i da će trajati sve dok se nekretnine ne vrate u faktički posjed tužitelju, te stoga zastara nije ni mogla početi teći. U ovom postupku rok zastarjelosti teče tek od momenta kada je utvrđen obim i visina štete u postupku vođenog kod suda prilikom procjene štete od strane vjčštaka geodetske, poljoprivredne i građevinske struke.

Drugo i treće tužitelj u žalbi koja je podnesena iz svih razloga propisanih članom 208 Zakona o parničnom postupku predlažu drugostepenom sudu da žalbu uvaži, ukine prvostepenu presudu i predmet ponovno vrati na odlučivanje, ili istu sam preinači. U žalbi se navodi da su tužitelji došli do saznanja šta je sve oštećeno i uništeno tek kada je sud izišao na licu mjesta, tako zastarjevanje nije moglo početi teći bez saznanja o visini štete pa se prema tome sud ne može pozivati da je nastupila asolutna zastara potraživanja. Prema rješenju tužene o vraćanju nekretnina u posjed tužitelju, ističe da nekretnine nikada nisu vraćene u posjed tužiteljima tj. nije sačinjen zapisnik o uvođenju tužitelja u posjed nekretnina, niti je navedeno stanje u kome se nekretnine nalaze, tako da sud ne može uzeti kao dokazanu činjenicu da su tužitelji za štetu saznali 2001. godine. Prema odredbi člana 17d stava 3 Zakona o prestanku primjene Zakona o privremeno napuštenim nekretninama u vlasništvu građana nadležni organ je odgovoran za sva oštećenja nekretnine od momenta kada je napuštena od strane vlasnika do momenta njenog vraćanja u posjed vlasniku, a odredba člana 17a istog zakona propisuje da se odredbe tog zakona odnose i na nekretnine u vlasništvu građana koje nisu proglašene napuštenim u smislu odredbe člana 1 zakona..., ukoliko je vlasnik nekretnine napustio prije 04.aprila 1998. godine.

U odgovoru na žalbe, tužena je navela da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na isto pravilno primijenio materijalno pravo, a kako nije došlo do povrede odredbi parničnog postupka, predlaže drugostepenom sudu da žalbu tužitelja u cijelosti odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu. Sud je pravilno izvršio ocjenu

dokaza tj. iskaza svjedoka na osnovu kojih je jasno i nedvosmisleno dokazano da je vrijeme nastanka štete štetnog događaja istovjetno tj. da je šteta na objektima tužitelja nastala najkasnije do 1997. godine, a to potvrđuje i tužitelj Bajić Đorđo svojim pismenom od 08.06.2010. godine u kojem je naveo da rukovodstvo aerodroma odlukom o prestanku boravišta u njegovoj kući 1997. godine, nanosi najveću štetu jer ruši tužiteljima kuću na sprat. Tužitelj je od sestre saznao u maju 2001. godine za štetu i obim štete, kojoj je i dao punomoć za povrat imovine. Osporio je navode punomoćnika prvotuzitelja da se iz iskaza svjedoka Dlakić Dževada može utvrditi da je tužena priznala dug i da je na taj način došlo do prekida zastare, jer iz iskaza ovog svjedoka suprotno proizilazi, te je citirana njegova izjava sa glavne rasprave od 16.02.2010. godine.

Pošto je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbom, shodno članu 221 Zakona o parničnom postupku i po službenoj dužnosti, drugostepeni sud je zaključio sljedeće:

Žalbe su osnovane.

Iz stanja spisa proizilazi da je po tužbi tužitelja za naknadu štete, koja je podnesena dana 16.06.2006. godine prvostepeni sud presudom od 25.10.2007. godine odbio tužbeni zahtjev tužitelja, jer je cijenio osnovanim prigovor zastare utuženog potraživanja izjavljen od strane tužene, jer je tužba podnesena sudu 16.06.2006. godine, po proteku više od 5 godina od dana učinjene štete 1997. godine, te da je nastupila apsolutna zastara potraživanja.

Po žalbama tužitelja drugostepeni sud je donio Rješenje broj 004-0-Gž-07-002 339 od 10.12.2008. godine kojim je žalbu uvažio, prvostepenu presudu ukinuo i predmet vratio na ponovno suđenje.

Prema navedenom Rješenju za pravilnu primjenu odredbe člana 376, stav 2 Zakona o obligacionim odnosima bilo je nužno utvrditi vrijeme nastanka štete, a ne vrijeme štetnog događaja, te su date upute na stranici pet i šest navedene drugostepene odluke po kojima je trebalo postupiti u nastavku postupka.

Iz stanja spisa proizilazi da su tužitelji vlasnici nekretnina poblje označenih u izreci prvostepene odluke, da tužitelji traže naknadu štete za procjenu vrijednosti zemljišta, dijela parcele na kojoj se nalazi objekat osim građevinskog zemljišta i stambenog objekta, kao i procjenu voća i ukrasnog bilja, za štetu procijenjenu na pomoćnom objektu, procjenu stambenog objekta....

Odlukom Predsjedništva BiH broj 1542/93 od 20.08.1993. godine utvrđeno je područje od općeg interesa za potrebe izgradnje Aerodroma Visoko, pri čemu su u granice tog područja prema nalazu vještaka geodetske struke ušle i nekretnine tužitelja, osim nekretnine kč.1099 k.o. Radovlje, koja se nalazi uz rubni pojas.

Tužena nije donijela rješenje o eksproprijaciji tužiteljevih nekretnina na kojima se i sada obzirom da tužitelji žive u Americi nalazi ranpa na ulazu.

Na osnovu vještačenja po vještacima građevinske, poljoprivredne i geodetske struke utvrđena su oštećenja na nekretninama tužitelja u vezi sa izgradnjom aerodroma Visoko na osnovu kojih je konačno opredijeljen tužbeni zahtjev.

Na osnovu iskaza svjedoka prvostepeni sud je zaključio da je šteta na nekretninama tužitelja učinjena do kraja 1997. godine.

Dana 04.10.2010. godine prvostepeni sud je donio osporavanu presudu, kojom je odbio tužbeni zahtjev tužitelja radi naknade štete jer je cijenio da je tužbeni zahtjev tužitelja zastario, s obzirom da je tužba podnesena 16.06.2006. godine, primjenom odredbe člana 376, stav 2 Zakona o obligacionim odnosima.

Tužena je u skladu sa odredbom člana 7 i člana 123 Zakona o parničnom postupku bila dužna dokazati odlučnu činjenicu da je potraživanje tužitelja zastarilo, u konkretnom slučaju, kada je nastala šteta na nekretninama tužitelja (čl. 376 st. 2 Zakona o obligacionim odnosima), kao i kada su tužitelji doznali za štetu, obim štete i za osobu koja je štetu počinila (čl. 376 st 1 ZOO).

Prema odredbi čl. 126 Zakona o parničnom postupku, ako sud na osnovu ocjene izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju te činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

U dokaznom postupku, između ostalog izvršen je i uvid u predmet R-44/03, kao i uvid i čitanje zahtjeva za vraćanje u posjed nekretnina i spis Općinske službe za imovinsko pravne poslove općine Visoko broj 06/5-31-4-751/01 i broj 06/5-31-4-319/01.

Osnovano se u žalbi prvotuzitelja navodi, da je prvostepeni sud o prigovoru zastare utuženog potraživanja odlučio u suprotnosti sa odredbom člana 191, stav 4 Zakona o parničnom postupku, jer uvidom u presudu se vidi, da sud nije raspravljao niti obrazlagao osnovanost prigovora zastare za svaki posebno postavljeni tužbeni zahtjev, niti se vidi zbog čega je odbijen tužbeni zahtjev za nekretnine, zemljište, voćnjak itd., jer početak toka roka zastarjelosti nije isti za sve posebno postavljene tužbene zahtjeve tužitelja.

Odredbom člana 8 Zakona o parničnom postupku je propisano da, koje činjenice će uzeti kao dokazane, prvostepeni sud odlučuje na osnovu slobodne ocjene dokaza, koje će ocijeniti savjesno i brižljivo i to svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno.

Osnovano se u žalbama ukazuje, da je prvostepena presuda donesena u suprotnosti sa navedenom zakonskom odredbom, jer je prvostepeni sud svoj činjenični zaključak o osnovanosti prigovora zastare utuženog potraživanja zasnovao na nepravilnoj primjeni navedene zakonske odredbe.

Naime, u žalbi prvotuzitelja se navodi, a isticano je i u toku postupka, da je tek u postupku naknade ekspropisanih nekretnina u predmetu R-44/03 utvrđeno da navedene nekretnine tužitelja nisu predmet eksproprijacije, te da iste neće biti nadoknadene tužitelju u vanparničnom postupku, koje saznanje je i stvorilo potrebu da tužitelj pokrene ovaj parnični postupak, te je ovaj vanparnični postupak prekinuo zastaru, jer se ima smatrati postupkom ostvarivanja prava na štetu i na predmetnim nekretninama.

Da bi se o prekidu zastarjelosti utuženog potraživanja moglo odlučiti na pouzdan način, (primjenom odredbe člana 388 ZOO), a koja činjenica je vrlo hitna za odluku o tužbenom zahtjevu tužitelja, bilo je neophodno izvršiti uvid u cjelokupan spis R-44/03, (koji se ne nalazi u spisu), jer bi se tek uvidom u cjelokupan spis moglo utvrditi kada je podnesen zahtjev i od kojeg tužitelja i za koje nekretnine je podnesen zahtjev za isplatu naknade za faktički ekspropisane nekretnine tužitelja od strane tužene.

Uviđajem na licu mjesta od 10.04.2007. godine, a kako to proizilazi iz zapisnika u spisu, vidi se da su sve predmetne nekretnine izuzev nekretnine k.č. 1099 u pojasu aerodroma Visoko, da se na ulazu u aerodrom i navedene nekretnine nalazi postavljena rampa, iz čega se može zaključiti, da iako Općina Visoko nije donijela odluku o izuzimanju i eksproprijaciji nekretnina tužitelja za potrebe izgradnje aerodroma Visoko, da je izvršila

faktičku eksproprijaciju predmetnih nekretnina, a prema odredbama Zakona o eksproprijaciji (Sl. list SR BiH broj 12/87 i Sl. list RBiH broj 15/95), zahtjev za naknadu za ekspropisane nekretnine ne zastarijeva.

Odredbom člana 388 Zakona o obligacionim odnosima (Sl. list RBiH broj 2/92, 13/93, 13/94 i Sl. novine FBiH broj 29/03) propisano je da zastarjevanje se prekida podizanjem tužbe i svakom drugom povjeriočevom radnjom preduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom u cilju utvrđivanja, obezbjeđenja ili ostvarenja potraživanja. Iz ove zakonske odredbe proizilazi da prekid zastarjelosti se može izazvati ne samo podizanjem tužbe već preduzimanjem drugih radnji od strane povjerioca protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim organom, a tok zastarjelosti prekidaju samo ona pravna sredstva koja istovremeno okončavaju sporne odnose i omogućavaju ostvarenje prava za koja je zastarjelost bila u toku.

Uvidom u rješenje Općine Visoko od 03.01.2002. godine, utvrđeno je da su tužitelji Bajić Zoran i Dušanka, zastupani po punomoćniku Čurić Božani dana 14.12.2001. godine podnijeli zahtjev za povrat u posjed predmetnih nekretnina.

Uvidom u rješenje od 21.06.2001. godine, utvrđeno je da je tužitelj Bajić Đorđo po punomoćniku podnio zahtjev za povrat nekretnina u petom mjesecu 2001. godine, da u tački 2 rješenja je navedeno da se nekretnina k.č. 1151/1 vraća u posjed vlasniku nekretnine.

Prema odredbi člana 15 Zakona o prestanku primjene Zakona o privremeno napuštenim nekretninama u svojini građana (Sl. novine FBiH broj 11/98, 29/98, 27/99, 43/99, 37/01 i 56/01), vraćanje nekretnine u posjed vlasniku vrši se uz prisustvo službenog lica nadležne službe općine, u stavu 2 je navedeno da o vraćanju nekretnine i uvođenju vlasnika nekretnine u posjed vodi se zapisnik koji pored ostalog treba da sadrži detaljan opis zatečenog stanja objekta i pokretnih stvari u njemu. U stavu 4 navedenog člana 15 Zakona... nadležni organ navodi sve relevantne podatke uključujući i podatke o ustupanju u posjed nekretnine, ispražnjenju itd.

Odredbom člana 17a istog zakona je propisano da se odredbe ovog zakona odnose i na nekretnine u svojini građana koje nisu proglašene napuštenim u smislu propisa iz člana 1 ovog zakona ukoliko je vlasnik odnosnu nekretninu napustio prije 04. aprila 1998. godine, a nije sporno da su tužitelji zbog ratnih dejstava napustili Visoko 1992. godine. Odredbom člana 17d stav 3 Zakona... nadležni organ je odgovoran za sva oštećenja nekretnine od trenutka kada je napuštena od strane vlasnika do trenutka njenog vraćanja u posjed vlasniku u skladu sa ovim zakonom.

Pravilnom ocjenom izvedenih dokaza može se ustanoviti, da tužiteljima, prema gore navedenim zakonskim odredbama, predmetne nekretnine nisu vraćene u posjed, jer o tome nema dokaza- zapisnika nadležnog općinskog organa, sa detaljnim opisom zatečenog stanja objekta, te se na osnovu ovih dokaza ne može na pouzdan način utvrditi kada su tužitelji saznali za štetu i njen obim.

Osnovano se u žalbama ukazuje da tužiteljima nije mogao biti poznat obim štete 2001. godine kada su podnijeli zahtjev za povrat nekretnina Općini Visoko.

Zastarni rok potraživanja naknade štete počinje teći od kad je oštećeni doznao za počinitelja štete i za okolnosti od kojih zavisi opseg štete. Treba uzeti da su te okolnosti oštećenom postale poznate čim je stekao mogućnost da utvrdi opseg oštećenja svoje stvari izražen u novcu.

Zastara potraživanja naknade štete zbog gubitka voća i ukrasnog bilja, kao posljedica oštećenja zemljišta izvršenim radovima, prosuđuje se prema odredbama člana 376 Zakona o obligacionim odnosima. Kod šteta koje kontinuirano traju ili sukcesivno nastaju, sada i ubuduće i u pravilu traju svc dok traju štetne posljedice, potraživanje pojedinih

dospjelih obroka zastarijeva u roku od 3 godine iz čl 376 stav 1 ZOO od saznanja za štetu i štetnika, a samo pravo u roku od 5 godina iz čl. 376 st 2 ZOO, računajući od saznanja za štetu, tako da po isteku ovog roka oštećeni gubi pravo da zahtijeva naknadu štete i za već dospjele i za buduće obroke.

Znači da je potrebno pravilnom ocjenom izvedenih dokaza kako je to propisano citiranim odredbom čl. 8 Zakona o parničnom postupku utvrditi kada su tužitelji saznali za štetu, obim štete i za osobu koja je štetu počinila, pa primjenom navedenih zakonskih odredbi pravilno odlučiti o prigovoru zastare i po ovom osnovu.

Ukoliko se utvrdi da je nastupila apsolutna zastara samog prava time bi nastupila i zastarjelost svih obročnih, godišnjih potraživanja naknade štete.

Slijedom navedenog odlučeno je i o žalbenim prigovorima drugo i treće tužitelja te ih nema potrebe posebno obrazlagati.

U nastavku postupka prvostepeni sud će imajući u vidu navedeno savjesnom ocjenom svih dokaza skupa i pojedinačno odlučiti o osnovanosti prigovora zastare potraživanja po svim elementima tužbenog zahtjeva.

Na osnovu navedenog odlučeno je kao u izreci u vezi sa odredbom iz člana 227, stav 1 tč. 2 Zakona o parničnom postupku (Sl. novine FBiH broj 53/03, 73/05 i 19/06).

Predsjednica vijeća
Snježana Čolaković

Tačnost prepisa ovjerava-potvrđuje
Predsjednik vijeća, sudija

OVLAŠTENI RADNIK SUDA

[Handwritten signature]